

Να 'ξερες φίλε τι μου θύμισες

written by Piera Del Bando | 23.09.2017

Ξεχείλιζε στο παιδομάνι και τις φωνές το συνοικιακό χαρτοπωλείο. Κορίτσια τα περισσότερα εξέταζαν προσεχτικά και χαρούμενα τα καλούδια του σχολικού εξοπλισμού της χρονιάς που ξεκίνησε, βιβλία, τετράδια, κραγιόνια πολύχρωμα όλα και προσαρμοσμένα στις επιταγές της μόδας και της τηλεόρασης. Ακόμα και γόμες που μυρίζουν αρώματα από φυτά ή κολόνιες.

Οι νεαρές μανάδες περιποιημένες και σικάτες φρόντιζαν να μη λείπει τίποτα στα βλαστάρια τους και συμβούλευαν η μια την άλλη για τα φροντιστήρια και τους δασκάλους και τη δυσκολία να παρκάρουν (σαν γυρνάνε άσκοπα τ' απογέματα από άχρηστα φροντιστήρια κενής και παπαγαλίστικης "παιδείας")

Κι αν λείπει τίποτα παραπέμπουν στον πατέρα.

Τον πατέρα που όλα τα μπορεί.

Κείνο το ζευγάρι μπήκε αθόρυβα και διακριτικά κρατημένο χέρι-χέρι.

Δεν μοιάζαν πατέρας και γιος, αλλά είχαν το ίδιο κούρεμα που συνηθίζουν οι αδερφοί Σκιπηταραίοι γείτονες απέναντί μας.

Από το σβέρκο ως τους κροτάφους με την ψιλή κι αφημένη μια τούφα μπρός στο μέτωπο.

Κείνος μόλις θα 'χε σκολάσει, φόραγε ακόμα τα ρούχα της δουλειάς.

Μια φόρμα που ήταν κάποτε μπλε, γεμάτη ξεραμένες μπογιές.

Ο μικρός τριγύρναγε σα σβούρα και τα έξυπνα μάτια του τριγύρναγαν θαμπωμένα στα φανταχτερά εκθέματα.

Τον έσερνε από τα χοντρά του ταλαιπωρημένα δάκτυλα να του δείξει αλλά ο άλλος

είχε το βλέμμα ψηλά στο ταβάνι.

Δεν ήθελε να δείξει πως αναμετριόταν με τη σκληρή στερημένη οικονομική πραγματικότητα κι ότι οι ανάγκες κι επιθυμίες του παιδιού δεν μπόραγαν να ικανοποιηθούν πλέρια.

Κάτι θα 'λειπε απ' τη χαρούμενη συλλογή, δεν μπόραγε.

Οι μανάδες βρίσκουν, ξύπνιες κι ετοιμόλογες, τρόπο και τραβάνε τα παιδιά από τις βιτρίνες. Για τους πατεράδες είναι δύσκολο τούτο, αν όχι ακατόρθωτο. Κι εκείνος έσκυψε, κάτι ψιθύρισε στον μικρού τα' αυτί κι αποσύρθηκε έξω. Κάθισε σ' ένα πεζούλι και περίμενε με έκφραση παγωμένη και σκοτεινή.

Το περιστατικό με πήγε χρόνια πίσω.

Τότε που ένας άλλος ανήμπορος μεροκαματιάρης πατέρας είχε πάει με το γιο του στον Λυκούδη να αγοράσουν μπλε χαρτί για να ντύσει τα τετράδιά του και μια πλάκα ιχνογραφίας.

Υπήρχαν τόσα όμορφα πολύχρωμα μολύβια εκεί, βιβλία για εξερευνήσεις και ιστορίες με ιππότες, και λάμες ξυλογλυπτικής από τις στρογγυλεμένες που δεν κόβονταν εύκολα όταν θερμαίνονταν στο ξύλο.

Και τότε κείνος ήταν με τα ρούχα της δουλειάς κι είχε διπλώσει τη μαστορική του τη ποδιά πού 'χε κρυμμένο το πορτοφόλι του γιατί δε προλάβαινε ν' αλλάξει. Και τότε πάλι τα όβολα λείπανε και είχαν φύγει πικραμένοι κι οι δυο.

Σκυφοί και ξένοι από ένα τόπο χαράς.

Κύρια ο πατέρας γιατί αυτός "δεν τα μπόραγε όλα" και φαινόταν σωριασμένος στα μάτια του παιδιού.

Όχι τόσο για όσα έλειψαν, αλλά γιατί η κοπέλα του μαγαζιού μας έκανε παρατήρηση επειδή μύριζε κείνη η ποδιά.

Οσμές βαρειές από το βυρσοδεψείο που δούλευε τότε ο πατέρας μου.

Στο νέο λιμάνι ανάμεσα από τα δυο ξενοδοχεία.

Μύριζε ο τόπος ολάκερος, πόσο μάλλον η εργατιά που δηλητηριάζονταν εκεί μέσα.

Γκρεμίστηκαν κει στα μέσα του '60.